

De avonturen van Tom, Daan en Sophie

De avonturen van Tom, Daan en Sophie

Jan Veenstra

Schrijver: Jan Veenstra
Coverontwerp: Jan Veenstra
ISBN: 9789403799803
© Jan Veenstra

Inhoud

1. Het Geheim van de Strandvondst	Blz. 05
2. Het Geheim van de Ondergrondse Gangen van Coevorden	Blz. 10
3. De nepagenten	Blz. 13
4. Op schoolkamp	Blz. 19
5. Het Geheim van Kamp Holterhoek	Blz. 27
6. De Smokkelroute	Blz. 33
7. Het mysterie om Ganzen van Coevorden	Blz. 39
8. De Wolven van het Balloërveld	Blz. 56
9. Het mysterie van de Bergvrede	Blz. 63
10. De Geheime Heuvels van Grevenberg	Blz. 71
11. Fietsavontuur naar Katshaar	Blz. 83
12. De Sporen van Ane	Blz. 94
13. De Kapel van Hulsvoort	Blz. 105
14. Het Diner der Dwalenden	Blz. 117
15. De Schaduw van Coevorden	Blz. 134
16. Het IJzerkoekenoproer	Blz. 148
17. De verjaardag	Blz. 160

Inleiding

Avonturen liggen overal op de loer – in de oude straten van Coevorden, tussen de bomen van het Drentse landschap of diep verscholen in de geschiedenis. Voor Tom, Daan en Sophie is geen plek te ver en geen raadsel te ingewikkeld. Hun speurtochten beginnen vaak dicht bij huis, maar leiden regelmatig tot verrassende ontdekkingen met een historisch tintje.

Tom is de durfal van de groep, altijd klaar om een verborgen doorgang te verkennen of een vergeten gebouw binnen te glippen. Daan is de techneut: handig met draadjes, lampjes en slimme oplossingen. En Sophie? Zij houdt het overzicht, denkt vooruit en weet als geen ander hoe je oude verhalen kunt verbinden met de werkelijkheid.

Samen gaan ze op zoek naar sporen van het verleden – zoals de waarheid achter de Slag bij Ane of de geheimen rondom de verdwenen kapel van Hulsvoort. Maar ook andere steden en plekken roepen, waar vergeten legendes en mysterieuze aanwijzingen hen op het spoor zetten van spannende ontdekkingen.

Ga je mee met Tom, Daan en Sophie? Ontdek samen met hen de verborgen geschiedenis van Coevorden en daarbuiten – vol avonturen, puzzels en verrassingen die je nergens anders vindt. Veel plezier bij het lezen.

1. Het Geheim van de Strandvondst

Het was een hele reis naar Texel: eerst met de trein en daarna met de boot. Het drietal mocht logeren bij tante Ans, een oudtante van Sophie, die woonde in een leuk, klein, wit huisje vlak bij de vuurtoren van Texel. De man van tante Ans, Harm, was al een paar jaar geleden overleden; hij was vuurtorenwachter geweest.

Tante Ans stond hen al op te wachten toen we van de boot afkwamen. Ze droeg een lange donkerblauwe jas en had een rode sjaal om haar hals gewikkeld. Ondanks haar leeftijd bewoog ze zich vlot en haar ogen twinkelden bij het zien van Sophie.

Na een hartelijke begroeting laadden we onze rugzakken en onszelf in haar kleine autootje en reden naar het uiterste puntje van het eiland. Onderweg vertelde tante Ans honderduit over de vuurtoren en de wisselende bemanningen door de jaren heen. "Jullie weten toch dat Harm hier in zijn eentje weleens stormen heeft doorstaan? De zee kan hier meedogenloos zijn," zei ze met een glimlach, alsof ze een spannend verhaal begon. Bij aankomst stapten we uit en bewonderden haar huisje. Het had lage ramen en dikke muren om de zeewind te trotseren. Binnen rook het naar versgebakken koekjes en een vleugje zeelucht die door de kieren naar binnen sloop. "Sophie, jij slaapt op het kleine kamertje waar je al eerder hebt geslapen, en Tom en Daan in de kamer daarnaast. Daar staat een stapelbed." Tom riep meteen: "Ik slaap boven!" "Dat zullen we nog wel eens zien," antwoordde Daan. "Degene die eerst op de slaapkamer is, mag kiezen!" Brengen jullie eerst de spullen naar boven, dan heb ik wat te drinken en eten voor jullie klaarstaan," zei tante Ans.

Boven kunnen we vanuit het raam het strand en de zee zien. "Daar gaan we straks naartoe," zei Tom enthousiast. Maar voordat Daan kon antwoorden, kwam Sophie binnen. "Vanuit mijn raam kan ik Vlieland zien liggen!" riep ze. Tom en Daan snelden naar haar kamer en bewonderden het uitzicht. De wind beukte tegen de ramen en ergens in de verte schreeuwde een meeuw.

Beneden zat tante Ans al te wachten met een uitgebreide tafel vol lekkernijen: versgebakken brood, kaas, honing en een grote pot thee. "Wat gaan jullie vanmiddag doen?" vroeg ze. Sophie stelde voor om naar het strand te gaan.

"Om te zwemmen is het net nog even te koud," zei tante Ans. "We gaan zoeken naar aangespoelde spullen!" riep Daan. "Ah, jullie gaan jatten! Weten jullie dat alles wat je vindt bij de strandvonder of politie moet worden ingeleverd?" vroeg tante Ans. Sophie wist dit nog van eerdere logeerpartijen en legde uit dat dit vooral gold voor waardevolle spullen. "Vorige week is er trouwens ingebroken bij Helga, een vriendin van me in Cocksdoorp," vertelde tante Ans, terwijl ze haar handen om haar theekop vouwde. "Ze is geld en sieraden kwijtgeraakt. Ik ga haar vanmiddag even bezoeken. Voor jullie heb ik wat drinken en sandwiches klaargezet om mee te nemen."

Op het strand viel meteen op dat het niet druk was, wat niet vreemd was begin maart bij een temperatuur van twaalf graden. Drie mensen met metaaldetectoren waren aan het zoeken, en een man keek om zich heen en riep af en toe iets naar hen.

"Dat zijn mooie dingen, die metaaldetectoren," zei Daan bewonderend. "Laten we even kijken," stelde Tom voor. "Zouden we dat wel doen?" vroeg Sophie aarzelend. Tom liep ernaartoe, maar kwam direct weer terug. "Ik werd weggestuurd door een man die zei dat hij de strandvonder was en dat wij hier niets te zoeken hadden." "Ik weet het niet," herhaalde Sophie twijfelend.

Niet meer denkend aan het voorval liepen ze een andere kant op, speurend naar aangespoelde spullen. Na een meter of vijftig stootte Sophie ergens tegenaan. Ze liet zich op haar knieën vallen en begon het zand opzij te vegen. Wat tevoorschijn kwam, leek op een grote portemonnee. Sophie opende hem en ze starden naar de inhoud: een gouden broche, een aantal gouden kettinkjes, een armband en gouden oorringen. "Daar komt die strandvonder aan!" riep Tom. "Ik vertrouw die man niet," zei Sophie snel. "Toen ik hier eerder was, was de strandvonder een oude man met een grijze baard." Snel stopten ze de portemonnee in een zakje, maar dat paste niet. "Doe de sandwiches eruit, dan eten we die op," zei Daan.

De man naderde en riep nors: "Wat hebben jullie gevonden? Alles moet je bij mij inleveren, dat weet je toch?" "Wij hebben niets gevonden," zei Sophie terwijl ze nadrukkelijk over haar enkel wreef. "Ik zwikte net mijn enkel, daarom zijn we hier gaan zitten." De jongens gingen dreigend voor Sophie

staan. De man mompelde iets en liep terug. "We moeten hier weg," zei Tom. Toen ze richting de duinen liepen, zagen ze hoe de mannen hun spullen inpakten en hen volgden. Het begon te regenen. De dreiging in de lucht leek toe te nemen. "We kunnen niet naar tante Ans, zij is niet thuis," zei Daan. "De gevonden spullen kunnen van de inbraak bij Helga zijn," merkte Sophie op.

"Achter het restaurant liggen omgedraaide boten," zei Daan. "Daar kunnen we schuilen!" Bij de boten aangekomen, zagen ze een zwarte auto stoppen. De bestuurder keek om zich heen, zijn blik schichtig, alsof hij hen zocht. "Onder de boot zitten we veilig," zei Daan. "In ieder geval droog," voegde Tom eraan toe. "Waar is de portemonnee?" vroeg Sophie plotseling paniekerig. "Ik ben hem verloren!"

"Komen jullie daaronder vandaan?" klonk plots een ruwe stem. Naast de boot stonden de vier mannen. "Jullie hebben vast iets gevonden," zei de oudste met een dreigende ondertoon. "Nee, we schuilen voor de regen," zei Tom, terwijl hij probeerde nonchalant te klinken.

Op dat moment ging de achterdeur van het restaurant open en riep iemand: "Hé! Wat moeten jullie daar?" De vier mannen keken op en zeiden snel: "Niets, misverstand." Ze liepen terug naar hun auto en reden weg, maar niet voordat ze hen nog een laatste, veelbetekenende blik toewierpen.

Op de terugweg naar tante Ans vonden ze de portemonnee al na twintig meter. Opgelucht gingen ze verder, maar toen hoorden ze Tom fluiten: het waarschuwingssignaal. Ze doken de bosjes in. Even later passeerden drie mannen, hun gezichten donker en vastberaden. Daan klom op een duin naar Tom. "Daar is de zwarte auto weer," fluisterde hij, zijn hart bonzend in zijn borst. "Dat is Jaap," zei Daan met een benauwd gevoel. "Hoe weet je dat?" vroeg Tom. "Een van hen zei zijn naam net." De auto reed langzaam langs en stopte verderop. De mannen stapten in en reden richting Cocksdorp.

Bij tante Ans werd direct de strandvonder en de politie gebeld. Terwijl de kinderen hun verhaal deden, schonk tante Ans snel thee in. Ze keek bezorgd en duwde haar bril iets hoger op haar neus. "Jullie hebben goed gehandeld," zei ze. "Maar als die mannen echt achter jullie aan zaten, kunnen we een groter probleem hebben."

Niet veel later arriveerde de strandvonder, een oude man met een grijze baard en een stevige oliejas. Hij bekeek de sieraden met een serieuze blik. "Dit is

geen gewone strandvondst," mompelde hij. Kort daarna kwam de politie binnen. De agent, een lange man met een norske blik, luisterde aandachtig en fronste. "Er is vorige week een inbraak geweest in Cocksdoorp," zei hij. "Deze juwelen komen overeen met de gestolen spullen."

Sophie, Tom en Daan vertelden over de mannen op het strand, de zwarte auto en hoe ze achtervolgd waren. "Dat klinkt alsof ze jullie in de gaten houden," zei de agent peinzend. "Hebben jullie een kenteken gezien?" Tom aarzelde. "Het begon met een K en een 3, geloof ik." De agent noteerde het in zijn schrift. "Dat helpt. We laten een patrouille langs het strand rijden en proberen hen te vinden."

Tante Ans kneep Sophie bemoedigend in haar hand. "Jullie hebben het uitstekend gedaan," zei ze. "Maar wees voorzichtig. Zulke mannen laten het er misschien niet zomaar bij zitten." Buiten begon de wind weer aan te trekken en tikte de regen tegen de ramen. De kinderen zaten dicht bij elkaar met hun kopjes thee, net toen er plotseling een luid kloppen op de deur klonk. Iedereen keek verschrikt op. Tante Ans stond op en keek door het raampje. "Wie is daar?" vroeg ze met een vaste stem.

Een korte stilte volgde. Toen klonk een ruwe stem: "Politie." Maar buiten stond geen politieauto. Alleen een donkere gedaante in een natte jas, met de kraag hoog opgetrokken tegen de regen. Met een snelle blik naar de agent knikte tante Ans. Hij trok voorzichtig zijn wapen en gebaarde de kinderen om stil te blijven.

Langzaam opende hij de deur. "Goedenavond," zei hij met een strakke blik. De man op de stoep deinsde terug toen hij de agent zag. "Ik, eh... ik was verdwaald," stamelde hij. Maar de agent herkende hem meteen. "Nou, nou, kijk eens wie we hier hebben," zei hij. "Jullie probeerden Texel af te komen, maar dat lukt niet zonder de boot. Jullie bende staat al langer op onze radar."

Een paar dagen later werd bekend dat de bende was opgepakt en de gestolen sieraden terug konden naar hun rechtmatige eigenaar, Helga. Tante Ans was trots. "Jullie hebben niet alleen een avontuur beleefd, maar ook geholpen een misdaad op te lossen!"

Als beloning kregen Sophie, Tom en Daan een speciale rondleiding in het Juttersmuseum en een echt Juttersdiploma. De agent overhandigde hun een envelop van Helga, die hen uitvoerig bedankte. Tante Ans lachte. "Jullie

krijgen een lift naar de boot." Met de politieauto. "Met sirene?" vroeg Daan enthousiast.

De agent knipoogde naar tante Ans. "Dat kan geregeld worden!"

2. Het Geheim van de Ondergrondse Gangen van Coevorden

Op een warme zomerdag zaten Tom en zijn vrienden, Daan en Sophie, onder de hoge boom naast het kasteel van Coevorden. Ze hadden vaak gehoord over de mysterieuze ondergrondse gangen, maar niemand wist waar de ingang was. Tot die ene dag, toen Tom struikelde over een uitstekende steen en een verborgen luik ontdekte. Met kloppende harten trokken ze het luik open en keken in een donkere tunnel die diep onder de stad leek te leiden. Gewapend met zaklampen daalden ze af in de vochtige duisternis. De muren waren van oude bakstenen, en langs de randen zagen ze houten stutten die de tunnel overeind hielden. "Denk je dat dit echt een geheime vluchtweg was?" fluisterde Sophie terwijl haar voetstappen galmden. Daan wees op roestige haken aan de muur. "Misschien hingen hier ooit fakkels. Dit moet een oude gang zijn. Maar kijk daar! Een kist!"

Met bevende handen maakten ze de kist open. Binnenin lagen vergeelde documenten, een oud pistool en een kaart van de stad met markeringen op verschillende plekken. "Dit moet van het verzet uit de Tweede Wereldoorlog zijn geweest," mompelde Tom.

Net op dat moment hoorden ze een zacht gerommel achter zich. Iemand – of iets – bewoog in de schaduwen. Hun zaklampen flitsten heen en weer, maar ze zagen niets. Tot een stem uit de duisternis hen toefluisterde: "Jullie hadden hier niet moeten komen..."

Tom slikte en keek zijn vrienden aan. "Wie is daar?" riep hij met trillende stem. Geen antwoord, alleen een echo die zich door de tunnel verspreidde. Daan hief zijn zaklamp en zag een schaduw langs de muur bewegen. Opeens klonk een harde klap en een stenen deur achter hen schoof langzaam dicht. Sophie gilte. "We zitten vast!"

Ze renden naar de deur, maar hij zat muurvast. "Er moet een andere uitgang zijn," zei Tom vastberaden. Hij pakte de vergeelde kaart en bestudeerde de markeringen. "Hier! Er lijkt verderop een doorgang te zijn." Met knikkende knieën liepen ze verder, hun zaklampen glijdend over de ruwe muren. Plots zagen ze iets op de grond: een oude helm en een roestige bajonet. "Dit is écht een plek uit de oorlog," fluisterde Sophie. "Misschien heeft hier een soldaat

gevochten." Een plotselinge windvlaag deed de vlam van hun zaklampen flakkeren. "Dat kan toch niet?" mompelde Daan. "We zitten onder de grond. Hier hoort geen wind te zijn."

Nog voor iemand kon antwoorden, hoorden ze zware voetstappen verderop in de tunnel. De echo kwam dichterbij. Iets of iemand was hier. En het wist dat zij er waren...

Tom hield zijn adem in en zette voorzichtig een stap naar voren. Plotseling flitste een gedaante voorbij, net buiten het bereik van hun zaklampen. "Hebben jullie dat gezien?" fluisterde Sophie paniekerig. Daan knikte nerveus. "We moeten hier weg voordat het te laat is." Ineens klonk een dreunend geluid. Een zware houten deur verderop in de tunnel opende zich langzaam, de scharnieren kraakten in de stilte. Tom voelde zijn hart bonken in zijn borst. Ze keken elkaar aan en wisten dat ze geen andere keus hadden dan verder te gaan.

Met trillende handen richtte Tom zijn zaklamp op de opening. Achter de deur bevond zich een oude kamer vol stoffige meubels en een enorme kaart aan de muur. Op de kaart stonden lijnen en symbolen die ze niet begrepen, maar één ding was duidelijk: deze plek werd vroeger actief gebruikt.

Plots hoorden ze een stem achter zich: "Jullie hebben iets gevonden wat verborgen had moeten blijven..." De vrienden draaiden zich met een ruk om. In het schemerige licht van hun zaklampen verscheen een schim, gehuld in een versleten uniform uit een vervlogen oorlogstijd. Zijn ogen fonkelden spookachtig in het duister. "Jullie moeten de waarheid kennen," zei hij op plechtige toon. Sophie greep Tom bij de arm. "Is hij echt? Of... een geest?"

Daan, wiens nieuwsgierigheid het won van zijn angst, stapte naar voren. "Welke waarheid? Wat gebeurde hier echt?" De man wees naar de kaart op de muur. "Deze tunnels werden niet alleen gebruikt door het verzet... Er waren ook verraders. Mensen die hier gevangenen verborgen hielden, niet om ze te redden, maar om ze uit te leveren. Jullie hebben de laatste rustplaats van hun slachtoffers betreden."

De lucht leek ijsig koud te worden. In de hoek van de kamer lag iets bedekt onder een oude deken. Tom voelde een rilling over zijn rug terwijl hij langzaam de deken optilde. Onder het stof lag een verzameling oude brieven,

persoonlijke bezittingen... en een half vergaan uniform met een kogelgat in de borst.

Een ijzingwekkende kreet galmde door de tunnel, alsof de muren zelf het verleden uitriepen. De schim hief zijn hand en de muren begonnen te trillen. "Jullie moeten weg! Nu!" riep hij.

De vrienden grepen de documenten en renden de kamer uit. Achter hen klonk het donderende geluid van instortende stenen. Ze renden, hun harten bonkten als trommels. Uiteindelijk zagen ze een kleine opening, net groot genoeg om doorheen te kruipen. Met hun laatste krachten klauterden ze naar buiten, vlak voordat de tunnel achter hen volledig instortte.

Met een harde plof vielen ze op een stoffige vloer. Ze keken om zich heen en beseften dat ze zich in een kelder bevonden. Oude planken, vergeten meubels en een trap naar boven waren zichtbaar in het zwakke licht dat door een klein raam naar binnen scheen. Op een roestig bordje bij de deur stond: Kasteeldijk 12 "We zitten onder een huis!" fluisterde Sophie verbaasd. Tom stond op en klopte het stof van zijn broek. "Dit betekent dat iemand hier al die tijd boven deze gangen heeft gewoond zonder het te weten." Daan wees naar de trap. "Laten we maken dat we hier weggomen, voordat iemand ons betrapt." Buiten, hijgend in het maanlicht, keken ze elkaar aan. Sophie hield de vergeelde documenten stevig vast. "We hebben iets gevonden wat niemand anders wist." Tom knikte. "En we moeten ervoor zorgen dat de waarheid niet vergeten wordt."

In de verte klonk een laatste, fluisterende echo uit de ingestorte tunnel. "Dank jullie..."

3. De nepagenten

Tom, Daan en Sophie wonen in Coevorden een kleine stad in het noorden van Nederland, op steenworp afstand van elkaar. Daan en Sophie wonen in dezelfde straat, terwijl Tom een straat verderop woont. Ze gaan naar dezelfde school en trekken zowel daar als daarbuiten altijd met elkaar op. Soms fietsen ze naar school, maar meestal gaan ze lopend. Zo ook deze vrijdagochtend.

Ze waren nog maar net onderweg toen Tom plotseling zei: "Ik ben mijn mobiel vergeten."

"Hé," zei Sophie verbaasd, "ik dacht dat jij nooit iets vergat?" "Ja, ja," voegde Daan eraan toe, "dat zeg je regelmatig. Dus niet! Ook de grote Tom vergeet weleens iets." "Ik ren even terug naar huis," antwoordde Tom. "Lopen jullie maar door, ik haal jullie wel weer in." "Nou," zei Sophie, "dan mag je flink rennen. We zullen zien!" Terwijl Tom terug naar huis liep, zag hij aan de overkant van de straat twee agenten, een man en een vrouw, hem tegemoetkomen. Hij vond het vreemd, niet per se dat er agenten liepen, maar er was iets aan hen dat hij niet kon thuisbrengen. Verder dacht hij er niet over na en rende naar huis. Daar pakte hij snel zijn mobiel, riep nog "Vergeten!" naar zijn moeder en sprintte weer richting school. Op de terugweg zag hij de agenten aanbellen bij een huis. Weer kreeg hij een vreemd gevoel, maar hij had geen tijd om erover na te denken – hij moest naar school. Bij aankomst op school stonden Daan en Sophie al op hem te wachten. "Zo, jochie, waar bleef je nou?" plaagde Sophie. "Ja, ja," mompelde Tom afwezig en zei verder niets. Hij leek in gedachten verzonken. Op dat moment klonk de schoolbel en ze liepen naar binnen.

Tijdens de pauze vroeg Sophie: "Is er iets, Tom?" "Ja," zei Daan, "je bent zo stil, net alsof je ergens anders bent met je gedachten. Zelfs toen de meester je iets vroeg, reageerde je niet. Dat gaat je punten kosten!" "Maar wat is er dan?" vroeg Sophie bezorgd.

Tom zuchtte. "Toen ik terug naar huis liep om mijn mobiel te halen, zag ik aan de overkant van de straat twee agenten. Er was iets vreemds aan hen, maar ik weet niet wat. Op de terugweg zag ik ze aanbellen bij een huis, en opnieuw

had ik dat rare gevoel." "Wat was er dan zo raar?" vroeg Daan. "Dat weet ik niet... Het was een man en een vrouw." "Dat zie je toch wel vaker?" zei Sophie. "Stil nou," riep Tom. "Iets klopte er niet... Iets met hun kleding."

"Waren het misschien stadswachten?" vroeg Daan. "Die dragen andere kleding dan de politie." "Nee," zei Tom beslist. "Het waren geen stadswachten." Op dat moment klonk de bel en het drietal ging weer naar binnen. Na schooltijd gingen ze naar huis. Die middag waren ze vrij. "Wat gaan we doen?" vroeg Sophie. "Eerst even eten, dan kom ik naar jullie toe," antwoordde Tom. "Dan zien we wel."

Na het eten liep Tom naar Daan en Sophie. Net voordat hij bij hun straat aankwam, zag hij de twee agenten de hoek om gaan. Snel zette hij het op een lopen, maar toen hij zelf de hoek omsloeg, waren ze verdwenen. Bij het huis van Sophie aangekomen, zag hij Daan en Sophie al buiten staan.

"Ik zag net die twee agenten weer," hijgde hij, "maar toen ik de hoek om kwam, waren ze ineens weg." "Ik heb niets gezien," zei Daan, en Sophie knikte instemmend. "Zullen we ze gaan zoeken?" riep Tom. "Ja!" riepen Daan en Sophie in koor. "Misschien rollen we wel weer in een avontuur!" voegde Daan enthousiast toe. Na een aantal straten te hebben verkend, komen ze tot de conclusie dat ze beter kunnen splitsen om zo het zoekgebied te vergroten. Tom gaat naar het oude gedeelte van de stad, Daan naar het nieuwe gedeelte en Sophie richting het centrum. "Als we niets zien, lopen we richting het station en zien we elkaar daar weer," zegt Sophie. "En als we wel iets zien?" vraagt ze. "Dan bellen we elkaar?" "Nee," zegt Daan, "dat maakt te veel geluid. Gebruik de groepsapp."

Het drietal gaat uit elkaar. Na een half uur hebben ze allemaal het gevoel dat ze niets hebben gevonden en besluiten ze richting het station te gaan. Terwijl Sophie door het centrum loopt, komt ze langs een smalle steeg. Ze werpt een blik naar binnen en haar hart slaat een slag over—de twee agenten staan daar. Snel verschuilt ze zich in een inham en houdt hen nauwlettend in de gaten. Haar vingers trillen een beetje terwijl ze een bericht naar de anderen stuurt.

Even later verschijnt Daan naast haar. "Tom gaat naar de andere kant van de steeg om te zien waar ze naartoe gaan als ze die kant op lopen," fluistert hij.

"Kom, we gaan iets verder staan, daar zijn containers waar we uit het zicht kunnen blijven." "Wat doen ze?" vraagt Sophie zachtjes. "Volgens mij kijken ze

op een papier... Nee, het lijkt meer op een kaart," antwoordt Daan. Dan grinnikt hij zachtjes. "Dat zijn geen agenten. Die man draagt witte sokken onder zijn uniform en haar rok heeft een andere kleur dan haar jasje. Dat klopt niet." Sophie voelt haar hart sneller kloppen. "Dus we hadden gelijk... ze zijn nep!"

De nepagenten kijken nog even om zich heen, trekken hun jasjes uit, zetten hun petten af en lopen de steeg uit. Sophie houdt haar adem in terwijl ze hen volgt met haar ogen. "Als ze de hoek omgaan, gaan we erachteraan," fluistert Daan. Ze wachten in spanning. Bij de hoek van de straat aangekomen, zijn de agenten in geen velden of wegen te bekennen, maar ze zien wel Tom op hen af komen lopen.

"Ze zijn in een auto gestapt die in een zijstraat stond," vertelt Tom. "Ik heb een foto kunnen maken van de auto terwijl die wegreed." "Goed gedaan, Tom!" zegt Sophie, terwijl ze opgelucht uitademt. "Nepagenten? Hoezo?" vraagt Tom verbaasd. Daan legt uit wat hij heeft gezien. "Die kleding klopt niet en ze gedroegen zich verdacht."

"Ik stond dicht genoeg bij om flarden van hun gesprek op te vangen," zegt Tom. Zijn stem klinkt opgewonden. "De man zei dat ze voor vandaag moesten stoppen, anders zouden ze te veel opvallen. De vrouw antwoordde dat ze genoeg verdiend hadden aan die oude mensen en dat ze morgenochtend weer terug zouden komen. Ze hadden waarschijnlijk een stratenkaart met adressen waar ze moesten zijn. Dat zou betekenen dat ze hier al eerder zijn geweest om alles te verkennen en precies weten bij wie ze moeten zijn. Ze kiezen kwetsbare ouderen uit."

Sophie balt haar vuisten. "Wat gemeen... we móéten hier iets aan doen." "Ik ben benieuwd hoe ze precies te werk gaan," zegt Sophie nadenkend. "Morgen gaan we weer op pad!" roept Tom vastberaden. "Ja, op boevenjacht!" zegt Daan enthousiast. "Alwéér," zegt Sophie met een glimlach, al voelt ze een lichte spanning in haar buik. Dit wordt serieus.

Het is zaterdagochtend. Daan en Sophie staan al een tijdje te wachten, maar Tom is in geen velden of wegen te bekennen. "App hem even," zegt Sophie. Daan pakt zijn telefoon en typt: Hé slaapkop, waar blijf je? gevolgd door een paar lachende smileys. Geen reactie. "Dan lopen we naar zijn huis," roept Sophie. Maar net als ze de hoek om willen gaan, botsen ze bijna tegen Tom op.